Onstran Jordana ob Galilejskem morju

Matejev evangelij 19. poglavje

252. Plovba Gospoda in Njegovih do obale na drugi strani morja (Mt 19,1)

1 In Jaz sem rekel: »Vsi se pripravite za potovanje; še danes hočem in moram od tod, in sicer stran iz Galileje, tja v deželo, ki leži onstran Jordana in meji na judovsko deželo! V njej še nismo bili in tam je množica zelo vedoželjnih ljudi, zato borno tam še danes opravili veliko delo.«
2 Peter je rekel: »Gospod, tja se moramo odpraviti po vodi, naša ladja pa je polna kobiličje golazni; da bi jo očistili, bi morala dva človeka delati pol dneva!«
3 Jaz sem rekel: »Res je tako, kot si povedal, tudi ves dan bi imela dva delavca dovolj opraviti; ampak Jaz bom storil to hitreje! Le pojdimo urno k morju in ladja bo že očiščena!«
4 In ko smo prišli k morju k naši ladji, glej, je bila ta povsem čista in nikjer ni bilo mogoče odkriti niti sledi o kakšni kobilici!
5 Ko so učenci to videli, so se temu zelo čudili in Peter je rekel: »Resnično, v vseh stvareh si največji Mojster; tudi kobilice morajo ubogati Tvojo voljo! Ali naj se zdaj takoj vkrcamo na ladjo in odplujemo ali naj prej še zaužijemo malico z nekaj vina, ker je potovanje precej dolgo?«
6 Jaz sem rekel: »Mar potrebujemo vse to? Kjer koli smo bili doslej, še nismo trpeli lakote, in tako tudi v deželi, kamor bomo odpotovali zdaj, ne bomo trpeli ne lakote ne žeje. V svoji hiši si tako in tako vse uredil, torej se vkrcajmo na ladjo! Razpnite jadro, nato odvežite ladjo od pomola in nekdo naj poprime krmilno veslo! Jaz bom poslal dober veter in kmalu bomo tam, kamor hočem priti.«
7 Peter pa Me je še vprašal, ali ne bi zaradi oskrbe in varovanja ladje ob daljni, onstranski obali vzel s seboj nekaj svojih ribiških hlapcev.
8 In Jaz sem rekel: »Da, stori to, kajti tako kmalu se ne borno vrnili semkaj! «
9 Tedaj je Peter poklical svoja ribiška hlapca. Ta dva sta kmalu pripravila ladjo; tudi veter je začel pihati in odpluli smo skoraj kakor puščica hitro.
10 Ko smo s pravo viharno hitrostjo drseli po širni vodni gladini in je ta kljub silnemu vetru le malo valovila, sta postala Petrova hlapca na to pozorna in sta Petra vprašala, zakaj je tako. Kot zelo izkušena, stara ribiča in mornarja česa takega še nista doživela.
11 Peter pa jima je rekel: »Kako moreta zdaj še vpraševati o čem takem! Sta morda že pozabila, kaj vse more in zmore veliki Mojster iz Nazareta kot naš Mesija?!«
12 Tedaj sta hlapca rekla: »To sva že vedela, da dela velike čudeže; tega, da sta mu pokorna celo veter in morje, pa nisva vedela! Biti mora res velik prerok, tako velik, kot sta bila Mojzes in Elija!«
13 In Peter je rekel: »Neskončno večji kakor Mojzes in Elija! Toda zdaj ne vprašujta več, temveč pazita na ladjo; ob pravem času bosta že izvedela več o Gospodovem božanstvu! Kmalu bomo pripluli do izliva Jordana in treba bo paziti, da ne zaidemo v

tok, iz katerega bomo brez ugodnega nasprotnega vetra težko izpluli.«
14 Tedaj sta oba prav krepko poprijela za vesla in kot puščica hitro smo švignili čez nekoliko nevaren kraj; po vožnji, ki je trajala komaj uro, smo že dosegli tudi obalo.
15 Izkrcali smo se na kraju naseljenem večinoma z ribiči - največ je bilo Judov, toda približno tretjina prebivalcev je bila Grkov, ki so trgovali z vsakovrstnimi rečmi. Ko smo pripluli do obale in se izkrcali, je bilo tam veliko ljudstva, pa tudi precej farizejev iz Jeruzalema, ki so pobirali v tem kraju svojo desetino. Samoumevno je, da je ljudstvo priteklo k nam in nekateri boljši izmed številnih ljudi so nas kmalu vprašali, kdo smo, kaj bomo tu počeli in ali bi morda želeli kaj kupiti.
16 Peter pa se je opogumil in rekel radovednežem: »Naprej si poiščimo prenočišče, potem boste dovolj zgodaj izvedeli, kdo smo in kaj hočemo!«

253. Ozdravitev od rojstva slepega in drugih bolnikov (Mt 19,2)

1 Komaj je Peter to izrekel, je pristopil k njemu ugleden gostilničar in mu rekel: »Zavijte k meni. Imam gotovo največje gostišče v vsem kraju in sem poceni gostitelj, čeprav sem Grk! Po videzu ste sicer Judje, toda to sploh ni pomembno, saj tudi precej farizejev iz Jeruzalema, ki tu od Judov pobirajo desetino, prebiva pri meni že kar nekaj dni.«
2 Peter je rekel: »To ni ravno najprijetnejše! Sicer pa je odvisno edino od našega Gospoda; kakor hoče On, tako se bo zgodilo!«
3 Gostilničar je rekel: »Kateri od vas je torej gospod, da stopim k njemu in se sam pogovorim z njim?«
4 Peter je pokazal Name in dejal: »Ta tu je!«
5 Tedaj se je gostilničar globoko priklonil, stopil je k Meni in rekel: »Hočeš s svojimi prenočiti pri meni? Moja hiša je velika in zelo prostorna in ima veliko sob; poleg tega sem tudi eden najcenejših gostilničarjev v vsem ne ravno neznatnem kraju.«
6 Jaz sem rekel: »To si sicer res - toda mi ti nimamo s čim plačati; zato bomo to noč raje preživeli na svoji ladji! Poleg tega imaš v hiši bolnike in tudi zdravnika, vendar tvojim bolnikom ne more pomagati, čeprav si ga poklical iz Jeruzalema in mu odštel veliko denarja. In glej, pravijo tudi, da ni dobro stanovati v hiši, ki je obtežena z vsakovrstnimi hudimi boleznimi.«
7 Ko je gostilničar to slišal, se je hudo prestrašil in začuden vprašal, od kod sem vse to zvedel, saj sem vendar v tem kraju popoln tujec.
8 Jaz sem rekel: »Lahko bi ti povedal še marsikaj, kar bi te še bolj osupnilo; toda zdaj nič več o tem!«

9 Tedaj je postalo gostilničarju zelo nerodno in začel je prositi, naj vendarle prenočim pri njem, saj je sonce že doseglo obzorje in se bo vsak čas zvečerilo.
10 Nato sem Jaz rekel: »Pojdi torej in Mi pripelji svojega slepega sina in videli bomo, ali ga bom lahko ozdravil!«
11 Nato je gostilničar hitro zapustil obalo, pohitel domov in pripeljal štirinajstletnega slepega sina Predme in rekel: »Ljubi prijatelj, tu je moj slepi sin! Tako slep, kot je zdaj pred teboj, se je rodil. Vsi zdravniki in čarovniki so že poskusili na njem svojo umetelnost, toda vse je bilo zaman! No, kakor si prej dejal, je pri meni v hiši pravi čudodelni zdravnik iz Jeruzalema; toda zmore prav toliko kot vsi prejšnji! Zdaj je odvisno od tebe, ljubi prijatelj! Resnično, če ga ozdraviš, ti dam polovico svojega imetja!«
12 Jaz sem rekel: »Če lahko verjameš, da bom tega tvojega sina ozdravil, bo tudi spregledal!«
13 In gostilničar Me je trdno pogledal in rekel: »Da, prijatelj, tebi verjamem! V tvojih očeh je nekaj tako odločnega, da mi govorijo: Ta usta še nikoli niso izgovorila lažnive besede! In zato zdaj tudi trdno verjamem, da boš ozdravil mojega sina.«
14 Jaz sem rekel: »Drugi zdravniki imajo svoja mazila in čarodeji svoje čarovne palice - Jaz pa nimam niti mazila in še manj čarovne palice. Moja volja je vse, in ker zdaj hočem, bo tvoj sin pri priči spregledal!«
15 Ko sem to izgovoril, je slepi v trenutku spregledal in od veselja glasno zakričal, kajti zagledal je ljudi, morje, pokrajino in vse, kar je bilo tam.
16 Gostilničar pa je stopil povsem k Meni in rekel: »O ti veliki in najresničnejši odrešenik, kako naj se ti primerno zahvalim za tolikšno milost? Resnično, edino tisti, ki zmore, kar zmoreš ti, lahko deli milost. Kaj vendar pomaga slepcu tisoč milosti in dobrih del od oblastnikov te zemlje, če ob vsej svoji siceršnji oblasti in dobroti ne morejo dati očem vida!? Ti pa si mu z notranjo, meni povsem nedoumljivo močjo dal vid očem in si tako meni in mojemu najljubšemu sinu izkazal neizrekljivo veliko milost. Toda tisto, kar sem ti prej obljubil, je za plačilo veliko premalo! O, reci, s čim naj ti povrnem, pa ti bom z vso ljubeznijo in veseljem izpolnil željo!«
17 Jaz sem rekel: »Danes nam daj prenočišče, delaj dobro ubogim in tako popravi tisto, kar si jim večkrat storil hudega!«
18 Gostilničar je obljubil, da bo vse dosledno upošteval in izpolnil in Me iz vsega srca prosil, naj mu sledim v njegovo hišo. In Jaz, učenci in tudi oba Petrova ribiška hlapca smo šli z gostilničarjem, in vse ljudstvo, ki je bilo priča ozdravljenja slepega, nam je sledilo.
19 Po poti pa so mnogi iz ljudstva vpili: »O ti najresničnejši zdravnik, ozdravi tudi

naše zelo številne bolnike! Glej, kdor pri nas zboli, nikoli več ne ozdravi. Počasi shira do groba! Prav to je pač zla lastnost te sicer lepe okolice. O ti ljubi odrešenik, izkaži tudi nam ubogim tolikšno milost ozdravljenja, kot si jo izkazal slepemu gostilničarjevemu sinu! Zgodi se tvoja volja!«
20 In Jaz sem rekel: »No dobro, torej naj se zgodi po vašem hotenju in vaši veri! Pojdite pa zdaj k svojim številnim bolnikom in se prepričajte, ali je v vaših hišah in na ležiščih še kje kak bolnik!« (Mt 19,2)
21 Po teh Mojih besedah so odhiteli vsi od tod, razen redkih, ki niso imeli bolnikov, da bi se doma prepričali, ali so njihovi bolniki res ozdravljeni. Ko so že pozno proti večeru prišli v svoje hiše, niso našli nobenega bolnega več. Vsi, kakršne koli bolezni in težave so jih že mučile, so bili ozdravljeni tako, kot da ne bi bili nikoli zboleli.
22 Ozdravljeni pa niso vedeli, kaj se je zgodilo, da so vsi naenkrat ozdraveli, in so takoj vprašali po vzroku tega nezaslišanega dogodka. Njihovi svojci so jim pripovedovali o Meni, in kako sem že pred njimi na morski obali ozdravil sleporojenega sina bogatega gostilničarja in da so zdaj gotovo ozdraveli tudi drugi gostilničarjevi bolniki.
23 Ko so ozdravljeni to slišali, so pohiteli iz hiš in prišli pred gostilničarjevo hišo. Tu so prosili, da bi Me videli in se Mi zahvalili.
24 Stopil sem (Jaz) mednje in jim rekel: »Pojdite domov in poslej ne grešite več; če boste spet zapadli svojim starim grehom, boste s tem zapadli tudi svojim starim boleznim! Izpolnjujte zapovedi, ki vam jih je dal Mojzes, in zlo bo ostalo daleč od vas.«
25 Nato sem jih vse odpustil in naš gostilničar, ki je postal nadvse vesel in veder, ker so bili tudi drugi njegovi bolniki ozdravljeni, zdaj sploh ni več vedel, kako naj nam povrne dobroto, ki smo mu jo izkazali.

254. Gospod in Njegovi v hiši grškega gostilničarja. Resnica osvobaja

1 Gostilničar je bil Grk in tudi še pogan, vendar je prav dobro vedel, da Judje ne smejo jesti vsega, kar so jedli Grki kot pogani, zato Me je vprašal: »O ti veliki Gospod in Mojster, kaj navadno večerjate ti in tvoji učenci? Čeprav sem pogan, iz izkušenj vem, da Judje ne jedo marsičesa, kar jemo mi, in zato te vprašam, s čim bi vam lahko postregel, ljubi možje. Zdaj ste namreč popolni gospodarji v tej hiši, in jaz le vaš najposlušnejši hlapec, zato mi le milostno ukažite in jaz se bom kar se da potrudil, da bom izpolnil vsako vašo željo!«
2 Jaz sem rekel: »Daj nam nekaj kruha in vina in dobro ležišče! Več ne potrebujemo.«
3 Gostilničar je postal skoraj žalosten, ker nisem zahteval več in boljšega. Toda kljub

temu je šel v svojo shrambo in sam prinesel dovolj kruha in vina. Sedli smo za veliko mizo in k isti mizi je prisedel tudi gostilničar z otroki. Jedel in pil je z nami, in ko mu je vino nekoliko razvezalo jezik, nam je začel pripovedovati marsikaj iz svojih doživetij - med drugim tudi o čudežih esenov in farizejev in desetih Mojzesovih glavnih zapovedih.
4 Gostilničar je menil, da so te zapovedi sicer prav dobre - le ljudje se jih ne držijo, še najmanj judovski duhovniki, ki bi vendar morali zmeraj dajati dober zgled svojim tovarišem v veri. Ker sem Jaz tako velik in gotovo nadvse moder zdravnik, mu bom zanesljivo lahko prav razložil, zakaj je tako. Predvsem pa naj mu dam pravi nasvet, ali naj na večkratne pozive farizejev prestopi k judovstvu ali naj ostane pri grštvu. Pravzaprav mu je judovski nauk bolj všeč kakor njegov, ki je v bistvu le poetična domišljijska tvorba, za katero se skriva le zelo malo resničnega.
5 Na to sem mu (Jaz) odgovoril, rekoč: »Na zunaj ostani, kar si, notranje pa bodi resničen Jud; to si toliko laže, ker nisi nobenemu duhovniku nič dolžan! Razumljivo pa je, da bi bilo farizejem zaradi tvojih velikih bogastev bolj pogodu, če bi bil eden izmed njih, kakor da si zanje tujec. Zato ostani, kar si, in išči resnico in temelj življenja in biti! Kajti edino resnica te bo osvobodila, z njo boš visoko nad vso duhovščino in nad vsem, kar svet imenuje `modrost'. - Si Me dobro razumel?«
6 Rekel je gostilničar: »Razumel sem te; vendar je treba ob tem vprašati še nekaj, namreč: Kaj je resnica? Da, čista resnica bi človeka zanesljivo osvobodila, toda kje je, kdo mi jo lahko pokaže, kdo da?«
7 Jaz sem rekel: »To lahko storim Jaz in vsak od Mojih učencev - toda Jaz sam najzanesljiveje; Jaz sam sem namreč resnica in življenje, zato ker je Tisti, ki prebiva v Meni, od vekomaj prav to!«
8 Rekel je gostilničar: »Gospod in Mojster, tega ne razumem! Kako naj to razumem?«
9 Jaz sem rekel: »Tu okoli Mene sedijo Moji učenci, te vprašaj o tem, oni ti bodo to že razložili; boljše je namreč pustiti o sebi govoriti druge, kakor govoriti o sebi sam! Jaz pa bom medtem šel ven in se osvežil na hladnem večernem zraku.«
10 Tedaj sem vstal in sam odšel na prosto. Učenci pa so poučevali gostilničarja o najpomembnejšem v zvezi z Menoj. In ko mu je postalo jasno, kdo in kaj sem, je tudi kmalu prišel ven k Meni in se Mi s svojimi otroki nadvse goreče zahvaljeval za veliko milost, ki sem mu jo bil izkazal. Otroci so naredili enako. Vse sem jih blagoslovil in nato smo odšli k počitku; bilo je namreč že precej pozno ponoči.

255. Prepoved ločitve zakona (Mt 19, 3-9)

1 Ko smo zjutraj dobro spočiti in okrepljeni vstali s svojih ležišč in stopili ven, je bil

tudi naš gostitelj že na nogah, in oba Petrova hlapca sta tudi bila že na ladji, da bi čim prej odplula. Toda poklicali smo ju, naj še počakata na zajtrk, in naš gostitelj jima je z njim tudi takoj postregel. Nato sta odplula, ker ladje zdaj za dalj časa nismo potrebovali.
2 Na gostiteljevo povabilo smo odšli k zajtrku tudi mi. Komaj smo pozajtrkovali, so že prišli tudi drugi ljudje, da bi videli Mene, čudodelnika, kot so rekli, in govorili z Menoj. Med njimi so bili Judje in Grki in pripovedovali so si, kaj vse sem naredil samo s Svojo voljo.
3 Ker pa so se, kot sem že omenil, v prav tej hiši zadrževali tudi farizeji, so tudi oni izvedeli, kaj vse se je zgodilo prejšnji večer ter sami pri sebi kmalu uganili, da sem Jaz tesarjev sin iz Nazareta, ki ga že poznajo. Nato so stopili v našo sobo in Me začeli preskušati z najrazličnejšimi vprašanji, vendar sem nanje zmeraj najprepričljiveje odgovoril in jim tako zaprl usta.
4 Živeli pa so tu nekateri, ki niso bili zadovoljni s svojimi ženami. Ti so od tu navzočih farizejev zahtevali ločitev.
5 Eden izmed farizejev Me je zato spet vprašal: »Poslušaj, čudodelni in vsemodri mojster! Ali je prav, da se mož iz katerega koli utemeljenega vzroka loči od svoje žene?« (Mt 19,3)
6 Jaz sem ga čvrsto pogledal in rekel: »Kaj zdaj sprašuješ o tem Mene? Niste brali v Pismu, da je Tisti, ki je v začetku ustvaril človeka, tudi naredil tako, da sta bila le en mož in ena žena?! (Mt 19,4)
7 In ko je prvi človeški par stal pred Njim, ki ju je naredil, in je Ta videl, da je možu lepa žena zelo všeč, je ta Eden, ki Ga vi še nikoli niste spoznali, govoril: `Glej, zaradi tega bo v prihodnje mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in tako bosta dva eno meso!' (Mt 19,5) Če pa je po Božji besedi tako, potem nista več dva, ampak le eno meso. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje!« (Mt 19,6)
8 Na to so odgovorili farizeji: »Če si že tako izveden v Pismu, boš seveda tudi vedel, da nam je isti Mojzes, ki je opisal stvarjenje človeka, zapustil ločitveni list kot nekaj povsem zakonitega in tudi zapovedal, naj se zaradi utemeljenega vzroka ločimo od žene.« (Mt 19,7)
9 Na to sem Jaz odvrnil: »Mojzes vam je res dal ločitveni list, po katerem se lahko ločite od svojih žena, toda to je storil le zaradi vaše trdosrčnosti. Od začetka človeštva pa na tej zemlji ni bilo tako, ampak tako, kot sem vam prej povedal. (Mt 19,8)
10 K temu pa vam povem še več: Kdor se loči od svoje žene, četudi zaradi hudega nečistovanja, in snubi drugo, tudi prešuštvuje. (Mt 19,9) Kakšen greh pa je prešuštvo, to tako in tako veste in tega Mi ni treba več razlagati.«

11 Tedaj so Me farizeji zapustili brez vsake nadaljnje besede.

256. Izjeme v zakonskih zadevah (Mt 19,10-12)

1 Zato pa so k Meni stopili Moji učenci in rekli: »Gospod, če je z možem in ženo tako, potem se res ni dobro ženiti! (Mt 19,10) Tu in tam vendarle obstajajo ženske, ki so do mož pravi satani, in tako mislimo, da za Tvoj red le ne bi bilo tako neprimerno, če bi se od takšne ločili in zaradi gospodinjstva snubili kakšno drugo. Če mož obdrži hudobno, prešuštno ženo, tedaj je v takšni hiši vendar večen prepir in veliko hudih besed, to pa v sami hiši in pri sosedih zmeraj zbuja pohujšanje. Če pa se tak mož loči od takšne žene, bo v hiši kmalu zavladal popoln mir. In v tem primeru vendarle verjamemo, da je Mojzesov ločitveni list po norenju vsakega bolj razumnega popolnoma upravičen.«
2 Nato sem Jaz rekel učencem, ki so bili nekoliko v zadregi: »Besede (ki sem jo povedal pred farizeji) ne razume vsak, ampak le tisti, kateremu jo je dano razumeti (Mt 19,11). Doslej je tudi vi niste razumeli, čeprav vam je dano, da bi jo razumeli; toda kljub temu jo morate razumeti in jo tudi boste!
3 Prvič, vas opozarjam na to, kar sem o tej temi že večkrat govoril in to zelo izčrpno.
4 Drugič, pa je samoumevno, da vam po Mojzesu ne bi nikoli dovolil ločitvenega lista, če Mi v marsikaterih primerih, ki so zelo utemeljeni, ne bi bilo razvidno, da je nujno. Toda, ali ne veste, da farizeji tako zdaj kot že zelo dolgo pogubno zlorabljajo ločitve zakonov. Skrivaj povzročajo vsakovrstne nemire tudi v dobrih zakonih, in ti nazadnje pripeljejo do tega, da se zakonci morajo ločiti. No, ločitev opravijo farizeji in jo krepko zaračunajo; v tem je tudi vzrok, da so dandanes ločitve tako pogoste, in da sem glede tega farizejem predočil Božje prazakone. Mojo oblast poznajo, in zato so tudi prikrito jezni odšli.
5 Tretjič pa vam povem še nekaj, in na to pazite in si celo zapišite! Glejte, med ljudmi obeh spolov so tudi taki, ki so skopljeni že iz materinega telesa, druge, toda le moške, so skopili drugi ljudje iz kakršnega koli vzroka, in končno so takšni, ki so se skopili sami zaradi nebeškega kraljestva! Kdor more to razumeti, naj razume! (Mt 19,12)
6 Skratka, ti niso za noben zakon več, in vsak zakon, sklenjen s takšnim obrezanim, je neveljaven in se lahko brez pomisleka loči, ne-skopljeni del pa lahko brez prešuštva znova snubi.
7 Če pa je nekoga žena nerodovitna, naj v pravem pomenu stori, kar so storili stari očaki, da so si obudili seme, in zaradi tega ne bo postavljen pred nobeno sodišče. - Menim, da boste to končno razumeli.«
8 Peter je rekel: »Razen nečesa seveda. Če ima kdo ženo, ki iz prirojene gole pohote

kljub vsem svarilom in ljubeznivim opominom vendarle nenehno nečistuje in je povsem nepoboljšljiva, naj se tudi od takšne žene ne loči? Kaj naj stori, da bo prav po Tvoji volji?«
9 Jaz sem rekel: »Od takšne žene, ki je očitno prešuštnica, se lahko človek brez nadaljnjega loči - ne sme pa, dokler živi, snubiti druge ženske! Ne more namreč vedeti, ali se ne bo žena v prihodnje spreobrnila, in bo potem imel poboljšano, zvesto ženo. Če pa je med tem zasnubil drugo in bi se potem prejšnja vrnila poboljšana in skesana, je zaradi nove ne bi mogel več sprejeti, in glej, to bi bilo potem vendar nekaj hudega zate in še hujšega za njegovi, zdaj dve ženi; kajti starejši ne bi mogel izkazati usmiljenja in od mlajše se ne bi mogel ločiti in vendar moraš biti tako usmiljen kot je usmiljen Oče v nebesih. Če pa usmiljenja ne bi mogel izkazati, kaj naj bi storil potem, da bi ostal v Mojem redu? Če pa imaš nagon in močno naravo, se ravnaj po starih očakih; toda v svojem srcu bodi zvest Bogu in varuj se pred pohoto in nečistostjo! Kajti nečistniki in prešuštniki ne bodo vstopili v Božje kraljestvo. - Si to zdaj dobro razumel?«
10 Peter je rekel: »Da, Gospod, zdaj mi je tudi to jasno!«

257. Gospod blagoslavlja otroke (Mt 19, 13-15)

1 Tedaj je takoj stopil k Meni gostilničar in rekel: »Gospod, velja to tudi za nas pogane?«
2 Jaz sem rekel: »Vsekakor! Saj je samo en Bog in Gospod; Ta hoče imeti vse ljudi enako vzgojene in Jaz sem prišel na ta svet zato, da bi tudi poganom odprl vrata v svetlobo in življenje. In nekoč bo prišel čas, pravzaprav je že tu, ko bo Judom svetloba vzeta in bo dana poganom.«
3 Tedaj je rekel gostilničar: »Prav dobro, Gospod in Mojster, dobro je, da to zdaj vem; svoje tovariše bom že spodbujal k temu, da bodo ostali zvesti Tvojemu nauku in se po njem ravnali. Kajti že zdaj sem uganil, s kom imam opraviti! Ti si Bog in ne človek; česa takega, kar si storil Ti, ni naredil še nikoli noben človek, in besede, kot si jih govoril Ti, še tudi niso nikoli prišle iz človeških ust. Vse to zmore edino Bog!
4 Toda zdaj bi Te prosil še nekaj, ker si postal zame resnični Bog. Glej, v tem kraju imamo veliko otrok, in menim, če bi jih blagoslovil Ti na Svoj resnično vsemogočni način, bi jim moralo to pozneje v njihovi zrelosti vendar zelo nravno koristiti! Gospod in - pravim - moj Bog, je moja prošnja prava?«
5 Jaz sem rekel: »No, pojdi torej in pokliči male, naj pridejo k Meni!«
6 Nato je gostilničar kar najhitreje razposlal svoje številne služabnike po vsem kraju, da bi vsem oznanili, naj svoje male pripeljejo k njemu, da jih bo čudežni odrešenik

blagoslovil in okrepčal.
7 Kmalu nato so pripeljali k Meni množico otročičev, da sem nanje položil roke in nad njimi opravil blagoslovno molitev.
8 Ko so otroci silili k Meni in so nekateri živahnejši hoteli biti pri Meni prvi, so jih učenci ošteli zaradi porednega prerivanja in jim očitali grdo vedenje. (Mt 19,13) Zdaj so mali postali plahi in si niso upali k Meni.
9 Jaz pa sem učence opomnil in jim rekel: »Aj, pustite vendar te male, kajti njihovo je nebeško kraljestvo!« (Mt 19,14)
10 Nato sem opogumil male, naj pridejo k Meni brez strahu in bojazni. Zdaj so se otroci spet opogumili in pohiteli k Meni. Jaz pa sem na vse položil roke in jih blagoslovil.
11 Ko je bilo to dejanje opravljeno, so se po zahvali vrnili spet domov. (Mt 19,15)
12 Nato je znova stopil k Meni gostilničar in rekel: »Gospod in moj Bog! Ali bi hotel moji hiši izkazati še to veliko milost, da bi nekaj dni ali tednov in mesecev ostal pri nas?«
13 Jaz sem rekel: »Dokler boš zvest Mojemu nauku, ki si ga slišal od učencev, tako dolgo bo Tisti, ki si Ga imenoval Boga v Meni, ostal pri tebi, če pa boš ta novi nauk v veri in ravnanju zapustil, te bo zapustil tudi ta tvoj Bog. Toda Jaz, zdaj tudi še kot telesni človek, moram kar kmalu oditi od tod. Stanovati pod eno streho s farizeji ne bi bilo posebno dobro - niti Zame niti zanje.
14 Nepoklican sem tvoji hiši in vsemu temu kraju gotovo izkazal veliko dobro delo! A spominjajte se tega dneva in če bi vas tlačila kakšna stiska, Me polni zaupanja v svojih srcih le pokličite in pomagal vam bom!«
15 Nato smo hitro vstali in odšli iz tega kraja.

258. Bogati mladenič (Mt 19,16-26)

1 Ko smo bili slabo uro hoda daleč od kraja, kjer smo bili prej, nam je prišel naproti mladenič iz prav tistega kraja. Tudi on je bil včeraj priča Mojim dejanjem in naukom in je bil poleg tega za svojo mladost celo zelo sposoben pismouk, toda ne po poklicu. Ko Me je zagledal in prepoznal, Mi je prišel naproti, Me ustavil in prosil, naj mu dovolim, da Mi postavi vprašanje.
2 Privolil sem in mladenič je rekel: »Dobri mojster, kaj naj dobrega storim, da bi onstransko večno življenje, o katerem so tvoji učenci včeraj pri grškem gostilničarju Raurisu povedali toliko čudovitega in gotovo zelo resničnega, dosegel po najkrajši poti, kot so jo opisali tvoji učenci?« (Mt 19,16)
3 Jaz pa sem ga resno pogledal in mu odgovoril: »Kako lahko kot pismouk Mene, ki

sem po tvojem vedenju le človek, imenuješ dobrega? Mar ne veš, da nihče ni dober razen Boga? - Če pa hočeš priti v večno življenje, spolnjuj zapovedi!« (Mt 19,17)
4 Človek je vpraševal naprej in rekel: »Katere zapovedi pa?« - To vprašanje je postavil zato, ker je menil, da imam za to nove in neznane zakone.
5 Jaz pa sem mu rekel: »Tiste, ki jih je dal Mojzes kot so: `Ne ubijaj! Ne prešuštvuj! Ne kradi! Ne pričaj po krivem! (Mt 19,18) Spoštuj očeta in mater!' in: `Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!'« (Mt 19,19)
6 Nato Me je mladenič vprašal: »Koga pa naj imam za svojega bližnjega?«
7 Nato sem mu povedal znano priliko o usmiljenem Samarijanu, in dojel je, kdo je njegov bližnji.
8 Ko pa je to slišal od Mene in tudi razumel, je (on) rekel: »Če je tako, ti zagotavljam, da to spolnjujem že od mladosti! Kaj mi še manjka?« (Mt 19,20)
9 In Jaz sem mu odvrnil: »Če hočeš biti popoln, pojdi, prodaj vso svojo zemeljsko posest in jo razdeli med reveže, tako si boš pripravil zaklad v nebesih! Nato pridi in hodi za Menoj! Postani Moj učenec in od Mene spoznaj skrivnosti nebeškega kraljestva!« (Mt 19,21)
10 Ko je mladenič slišal Moje besede, je postal žalosten, ker je imel veliko posest in veliko dobrin; obrnil Mi je hrbet in šel po svoji poti naprej. (Mt 19,22)
11 Učenci so se temu čudili in rekli: »To je vendar čudno! Človek je bil videti trdno prepričan, da govori iz Tebe Božji duh, toda zaradi ničevih svetnih zakladov je raje obrnil hrbet vsemogočnemu Božjemu duhu, kakor da bi sledil Njegovemu opominu! Čudno, nadvse čudno! Kaj bo nekoč s takšnim človekom?«
12 Jaz sem rekel: »Bogatin kot ta bo težko prišel v nebeško kraljestvo! (Mt 19,23) Pozorni bodite na to, kar vam še povem! Resnično gre laže kamela skozi šivankino uho kakor tak bogataš v Božje kraljestvo!« (Mt 19,24)
13 Ko pa so med potjo učenci od Mene to slišali, so se zelo prestrašili in rekli: »O joj, o gorje - če je tako, kdo torej more priti v nebeško kraljestvo in postati blažen?!« (Mt 19,25)
14 Jaz pa sem učence, ki so bili v hudi zadregi, prijazno pogledal in jih potolažil tako, da sem jim rekel: »Ljudem kaj takega seveda ni mogoče, Bogu pa je mogoče vse!
15 Že pri ribiču Azionu sem izčrpno govoril o tem, kako je mogoče, da duše še hudobnejših ljudi po Božjih skrivnih poteh še lahko postanejo blažene, in zato bi bilo tokrat povsem odveč o tem še kaj govoriti. Saj menda o tem še kaj veste?«

259. Vprašanje učencev o nebeškem plačilu (Mt 19, 27-30)

1 Peter je rekel: »O da, tega se še zelo dobro spominjam in gotovo tudi vsi drugi!

Kljub temu se Te drznem v imenu vseh nas vprašati, kaj bomo nekoč prejeli za to, ker smo vse zapustili in zvesto hodili za Teboj?« (Mt 19,27)
2 Nato sem Jaz odgovoril in rekel: »Resnično, povem vsem, ki ste hodili za Menoj: ko bom vstal in sedel na prestolu Svojega večnega veličastva, boste v svojem popolnem prerojenju poleg Mene tudi vi, in boste tako kot Jaz sedeli na dvanajstih stolih in sodili dvanajst Izraelovih rodov (Mt 19,28). To pomeni, da boste nekoč v Mojih nebesih z Menoj za večni blagor vseh ljudi te zemlje in tudi drugih svetov zmeraj dejavni tako kot Jaz, in boste kot Zemljanom nevidni duhovi varuhi prav te ljudi varovali in vodili tu in tudi še onstran. Kajti resnično nebeško kraljestvo in njegova blaženost sta edino v resničnem udejanjanju ljubezni, ki se neprenehoma množi.
3 In še to vam povem: Kdor zapusti hišo, brate ali sestre, ali očeta, ali mater, ali ženo, ali otroke, ali njive, ali vrtove in travnike, ali črede zaradi Mojega imena, bo vse to znova prejel stokratno v Mojem kraljestvu in tako dobil v dediščino resnično, večno življenje. (Mt 19,29)
4 Toda tudi zapomnite si: Tisti, ki so zdaj tu prvi, bodo tam zlahka zadnji in tisti, ki so tu zadnji, bodo tam tudi zlahka prvi!« (Mt 19,30)
5 Tega učenci niso razumeli in Peter je vprašal: »Kaj to pomeni, kaj si hotel s tem povedati? Kajti kar izgovoriš, je resnično za vso večnost in mi hočemo natančno vedeti in razumeti vse, kar pride iz Tvojih ust! Videti je, da to zadeva nas in ne bi bilo posebno lepo, če bi bili v drugem kraljestvu zadnji prav zato, ker smo bili tu prvi!«
6 Jaz sem rekel: »Moj ljubi Simon Juda, zaradi tega gotovo ne; toda če bi si kdo od vas domišljal, da je boljši zato, ker sem ga Jaz izvolil prvega, bi s tem že zapadel v domišljavost napuha, zato v nebeškem kraljestvu pač nikoli ne bi mogel biti prvi. Nekdo, ki bi ga Jaz čez več kot tisoč let obudil in izvolil, bi vendar gotovo bil zadnji po izvolitvi. Če pa bi bil v svoji poklicanosti zelo ponižen, tako da bi se zmeraj imel za najnevrednejšega takšne milosti, hkrati pa vendarle zvest in vztrajen v svoji poklicanosti, čeprav ne bi imel dokazov za popolno pristnost tega, kar bi mu bilo dano, ampak bi moral napredovati edinole z vero, ali ne bi bil potem tak poklicani v nebeškem kraljestvu prvi?
7 Tega pa vam ne bi omenil, če vas ne bi že zdaj zanimalo, kako boste poplačani za to, kar verjamete, da delate Zame! To, Simon Juda, tudi ni bilo lepo od tebe in od vseh vas, da ste začeli poizvedovati še o plačilu za to, da sem vas izvolil, ker sem vam s tem izkazal le največjo duhovno in telesno dobroto! Sem vam torej storil krivico, ko sem vas rahlo sunil pod rebra?«
8 Peter je rekel: »O nikakor, Gospod in Mojster; kakor zdaj razumem, je bil sunek veliko prešibak v primerjavi z našo veliko neumnostjo! - Toda zdaj še neko drugo

vprašanje: Kam bomo odšli zdaj?«
9 Jaz sem rekel: »Obiskali bomo zelo skrit kraj in prav tam bomo počivali; doslej smo namreč pridno delali. Po pridnem delu pa smo si zaslužili tudi počitek; zato le pogumno korakajmo naprej in kmalu bomo dosegli skriti kraj! Tam boste resnično videli Moje angele hoditi gor in dol, zato le pogumno naprej!«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 5